

Δεν ξέρω καλά καλά πώς είναι διοργανωμένη στην Ελλάδα ή Έκκλησία. 'Αν είναι καθώς είδα, στην Τουρκία, την έλεονολογώ. 'Αν σάν κι' είδα οι δεσποτάδες εισπράττουν παρόντα, εξήντα, ογδόντα και εκατό λίρες το μήνα, κατά την έπαρχία, για να τρέφουν άνεψιδούς και παρχιμένες, να φορούν άδαμαντοκόλλητες μπότες και να χοντραίνουν την κοιλιά τους, να ψυχραίνουν κάθε ζήλο του πιστού για τη θρησκεία του και να διαφεύδουν όλα τα εύαγγελικά διδάγματα με τη διαγωγή τους, την κάθε άλλο παρά εύαγγελική. 'Ενα από έδωμα μέσα σε σεμνή έκκλησία και μια απλή διαιτα στο σπίτι θα τους καθιστούσαν πολύ πιο σεβαστούς απ' ό,τι νομίζουν ότι τους καθιστούν το χρυσάφι και οι παραμάγκεροι.

Δεν μπορώ να πω κι' άλλα, αν και είχα πολλά, γιατί ίσως στην Ελλάδα μαζί με την κήρυξη της αυτοκεφάλου αποκηρύχθηκαν και όσα προσίδουν στην Ανατολική Έκκλησία πραγματικώς ανατολικήν έψη, ό,τι και εύχομαι από καρδιάς. 'Αν όχι, τότε πρώτη ή κυβένηση και ή βουλή ως αρχίση μια μεταρρύθμιση γιατί αποδείχτηκε, ότι όσα τα πράμα εξαρτάται απ' τους ρασοφόρους δεν θα γίνη τίποτε. 'Ας έβγν' απ' την εγκληματική της δράση κι' ας δ' ό,τι έχω ακόμα να κάμη μέσα στο κράτος; εκείνο το έλεύθερο, ας μη νομίζη κατά το τουρκικό σύστημα ότι «Tout va bien», και δεν έχει τίποτε να διορθώση.

'Αν νομίζη ότι, με δυο τρία νομοσχέδια που μόλις προφθάνει να ψηφίση με έκτακτους συνόδους, εκπληρώνει την αποστολή της, ας πάγη να κουρεύεται. Δεν είναι αξίω ούτε του όνόματος, ούτε της τιμής που της φέρνει το όνομα αυτό. Δεν έργάζονται, για όνομα του θεού, δωρεάν. Πληρώνονται και γιερά μάλιστα. 'Εν τω μεταξύ βρίσκουν και μεθόδους να πολλαπλασιάζουν τας τακτικές προσόδους με έκτακτους έφευρίσεις. 'Εν τω μεταξύ το όνομα του έθνους του φιλοπατρίδους, του δικακρεμένου, του περφορνούς στεφνώνει συχνά πυκνά τα κεφάλια εκείνα μέσα στα όποια δεν κατοίκησαν ακόμα τα στοιχειωδέστερα γνωρίσματα του πολιτικού και του πατριώτου. Δεν τελείωσα αυτό το κεφάλαιο. Στάλλο γράμμο θα τα πω εν έκτασει και γι' αυτό.

ΔΑΜΩΝΑΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Σ. ΛΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ
ΥΠΗΓΗΤΗΣ ΕΝ ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΔΙΣΚΕΤΑΙ 3—5 Μ. Μ.
76—'Οδός Ακαδημίας—76

καταρίσαι το παιδί μας; Μπρέ δε θα τραγουδήση, το έρμιο, δε θα γλεντήση, σάν νιός, δε θα κάνη τις τράλλες τους; Μπας κι' ήσουν ή έφεντιά σου 'Αη 'Ονούφρης; Γώ σε θυμάμαι παιδί πιότερο τσαχπίνη απ' το γιό σου!

—'Εγώ τσαχπίνης, φώναζε τότε παραπονεμένα ο 'Αντώνης, έγω παραλυμένος, πούφαγα στα βιβλία τα νειάτα μου; 'Αχ! αυτό γυναικά... 'ΙΙ... αυτό... 'ΙΙ... δεν το περίμενα από σένα! 'Ετσι τις πιότερες φορές τέλειωνε ο καυγής με τα ξαναμωραμένα τ' 'Αντώνη κλάμματα. Μέσα σ' τις άλλες χάρες του ξέχασα, αλήθεια, να σάς πω και τούτη, πώς σάν γυναικούλα συκινιότανε, τόν έπερνε το παράπονο κι' έκλαιγε για το πήδημα του ψύλλου! Τόν καμάρωνε δα για τουτό ή γυναίκα του πώς ήταν πονόψυχος, πώς είχε καρδιά μεταξένια, μα κάτι κακές γλώσσες το βγάλανε πώς είχε πάντα σ' την τσέπη κρυμμένο... Ένα κρομμυδι! Τρέχανε ποτάμι τα μάτια του κι' αναφυλλήτ' από τραντάζανε τα στήθια, άμα έδαζε κανένα λόγο πατριωτικό στην πλατεία, όπως συνείθιζε, ή στην έκκλησία κανένα έπ' κι ή δε ι ο. Τρέλλα τόν έπιανε να βάζη λόγο, όπου κι' αν βρισκότανε. Τούκανε τραπέζι και πίνοντας στην υγιά σου έβανε λόγο, χύνοντας και κάνα διό σταλλιστες δάκρυα. Πήγαινε σ' το σχολείο, να ιδή τις προκοπές του γιού του, και γενότανε βελίλι, βάνοντας στα παιδιά λόγο. Γενότανε κηδεύα ή μνημόσυνο, σ' ακωνότανε να πη δυο λέξεις, κι' ας μη γνώριζε που κρα-

ΓΙΑ ΣΟΥΜΙΑ

Στα χερσικά της 'Αλίκας

1

Το προσωπάκι σου το κάτασπρο, που μέσα από τις ιστορίες των μεταμορφώσεων για σουμι θατόκοβα.

—Με τη λιγωμένη μυρουδιά τους τα για σουμια στη σάλα της σκεπάζουν όλα τάλλα λουλούδια που με τα χτυπητά χρώματά τους θέλουν να έπιβληθούν.—

Το προσωπάκι σου με τη μπιμπιλένια του χάρη με άρρώστησε, και για σουμια όνειρεύομαι.

—Για σουμια, για σουμια—

Μα την καρδιά μου απόψε σφίγγει ένας καύμος. 'Ότιμένα, νάχω ξεχάσει τη ώραία παραμύθια που έλεγαν ποιος ξέρει που; κρουσταλλια τάχα σταλάζαν άτιμητα, τα κοντυλένια άσπρημδάχτυλά σου, ώ νεαίδογεννήτη.

Μα ή ψυχή μου πεταλούδα λουλουδοπαρμένη, που έπαιζε στο αντίφεργο των κρουσταλλιών, ξαναγυρνάει, σ' άνθια. Και θέλω τα χερσικά σου για σουμιών άνθοδέσμη.

—Για σουμια, για σουμια.

Κρούε τα έλαφραντένια πλ' ήχτρα που ριγούν στών δαχτύλων σου τ' άγγιγμα, ας μακαρμένα κρινόφυλλα.

Κρούε, κι' άξ' έξφυλλίσης την απόσπερνη μελωδία, σά φούντα βαζωτή για σουμιών, φυλλαράκι προς φυλλαράκι. Και θέλω να λιγώσης την ψυχή μου με τη μεθυστική μελωδία. Για σουμιών μελωδία.—

—Για σουμια, για σουμια.

Κρούε, κι' άπάνου στο μαλακό ρυθμό έρχονται να τες κι' όρχιστούν ως στεφάνι γύρω στο πιάνο οι νεκρές νυφούλες, οι παραπονιάρες.

Κ' είνε στα όλασπρα ντυμένες οι νυφούλες που έρχονται και σκορπούν τόν πόθο τους που λιγώνει. Κ' είνε οι νυφούλες που φέρουν στ' άκρογιάλι μας κάποιες γαλαζοθάλασσες τα έναρμόνια κύματα. Κ' είνε μια κρουσταλλίνη βαρκούλα τ' άνθογυαλί, που φέρνει για σουμια-νυφούλες.

—Για σουμια, για σουμια.

Και λάτρεψα τα κάτασπρα χερσικά σου, που είπα, θα με φέρουν με λήκυθον όνειροδότρα, σε κάποιο άπόδυσμα—τόνειρο.

Χωρίς άγάπη και χωρίς καύμους—μόνο τόνειρο μπορεί να βαστάξη το μουσικό σου είνε—θέλω νάβρης σ' ένα σούρουπο με παταλούδες τ' άχνα δαχτύλια σου, χνουδιασμένα με νότες του Βέμπερ, και να γγίξεις τη

ψυχή μου που δονείται τονίζοντας τόνειρό μου άπάνου σε μπερό για σουμια της κλίμακας.

—Για σουμια, για σουμια.

2

Κανένα όνειρον άπκλώτατο δε μ' έφερε το μουσικό σου χάδι. 'Απάνου στους μαλακούς ρυθμούς ένα στοιχειό παλιάς έράτης—άπαιων χεριών που ως κρίνα μαράθηκαν,—φάνταζε.

'Όταν ξαναγύρισα να σ' εύρω περνώντας απ' τη δεντροστοιχία των παλιών κυπαρισσιών, στο δρόμο των παλιών κυπαρισσιών ο παλιός καύμός μ' άπάντησε. Κ' ήταν στών λευκών των χεριών σου χάρη την ύστερη φορά—ώ χέρια πώς σ' έίπεν ή άπολησμονιάρη ή μνήμη μου—Για σουμια, για σουμια. Κ' ήταν στο ύστερο χάρη σας, ώ χερσικά που σ' έχλώμισε των κρίνων το ξόδι.

'Ενα ξόδι κρίνων στα για σουμια χερσικά, ο παλιός καύμός. 'Ο παλιός καύμός που μ' άπάντησε περνώντας απ' τη δεντροστοιχία των παλιών κυπαρισσιών, όταν έρχόμουν στο εύρύχωρο σαλόνι σου, που άνθίζουν τα για σουμια. Για σουμια—χερσικά.

Κάτου απ' τόν ίσσιο των παλιών κυπαρισσιών θέλω να κλάψω απόψε τόν κρινόθάνατο, πριν ή βαρεία μυρουδιά των για σουμιών μου πλ' αλώση την καρδιά και σ' άπολησμονήσω. Και θα τόν κλάψω με το παλιό τραγούδι, 'Ελένη, που τραγουδήσα στη χώρα σου, σιμά σου. Και θα ξαναπώ μονάχος τ' άπολησμονημένο τραγούδι που μ' άπάντησε απόψε το φάντασμα του περνώντας απ' την άτελειωτή δεντροστοιχία των παλιών κυπαρισσιών.

Πόλη,

ΡΟΔΟΦΙΛΟΣ

—Και ξέρεις, ρώτησε ο χωρατατζής φιλόσοφος, τί μάς πλουτίζει;

—'Ολος ο κόσμος το ξέρει, άπάντησε ο φίλος του, τα πολλά τα κέρδη μάς πλουτίζουν.

—Λάθος, άπάντησε ο φιλόσοφος. Μας πλουτίζουν οι πολλές οικονομίες. 'Αμέ, πές μου, τί μάς κάνει δυνατούς;

—Η καλή θροφή βέβαια.

—Πάλι λάθος, είπε γελώντας ο φιλόσοφος. Δυνατούς μάς κάνει ή καλή χώνιψη.

'Επειτα είπε.

—Τώρα θα σε ρωτήσω ένα έφκολο... να δούμε ά θάν το βρείς. Τί μάς κάνει διαβασμένους;

—Ξέρω κι' εγώ... υποθέτω, όσα διαβάζουμε...

—Λάθος, λάθος. 'Όχι όσα διαβάζουμε, παρά όσα θυμόμαστε

κίνησε ο κύρ 'Αντώνης άρχα άρχα, μεγαλόπρεπα, και άνέδρακε στού ψάλλη το σασίδι. 'Ενα σίς μακρύ σ' όλη την έκκλησία ακούστηκε και με σκουντήματα πολλοί γυράνα την καλύτερη θέση. 'Ο κύρ 'Αντώνης κοίταζε τριγύρω με τα μάτια γουρλωμένα, ξερόδης, ξεροκατάπιε, κι' άνοιγοντας μπροστά του ένα χαρτί άρχισε να φωνάζη, όσα υπόραγε δυνατότερα:

'Αγιε δέσποτα, κύριε δήμαρχε, κύριε γυμνασιάρχα, χριστεπώνυμον εύσεβες και φιλόχριστον έκκλησίασμα! Συνήλθομεν πάντες εν τω ιερῷ και πανσέπτῳ ναῷ τούτῳ, σήμερα, ιερτὴν της δόξης Πελαγίας, ίνα εν συντριβῇ καρδίας έξυμνήσωμεν τας άρετας της πανσεβασμίας ιεροκτήτορος, ιεροσυντρόφου, της μακαρίτισσας δηλαδή παππαδίας! Πρὸς τοῦτο, Σύ, μάρτυς Πελαγία, εν ούρανοῖς άγία, εν γῇ προσκυνητή, πρέσβευε εἰς ούρανοῦ και ἴδε και επίσκεψαι τὸ σαθρόν ήμῶν κρνλίον και φώτισον και πληρώσον αυτό, και λάμπρυνον την μεμαργαρωμένην εν τῇ ανθρωπίνῃ άδολεσχίᾳ καρδίαν, ίνα τὸ πῶς και κατά τι άπαξίως της άποδημησάσης καταυγάσωμεν. Μόνη γάρ, μονάκριβος ήν σύζυγος τοῦ σεβασμίου ήμῶν Ιερέως και μόνη έσται και έσεται και νῦν, οὐ γάρ θεμιτὸν άλλως γενέσθαι...

Δεν πρόφθασε να πη περισσότερα. 'Ο δέσποτας, κατακόκκινος απ' το θυμό, φάνηκε για μια στιγμή πώς ήθελε να πεταχθῇ έξω απ' το ιερό, με την πατερίτσα στο